

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 29. 7. 2019 domáhala určení nezákonnosti zásahu žalovaného. Nezákonný zásah spatřuje žalobkyně v tom, že žalovaný dle svého sdělení ze dne 23. 5. 2019, č. j. MSK 78161/2019, sám ukončil nečinnost Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ve věci žádosti žalobkyně o obnovu řízení, v rámci kterého vydal vodoprávní úřad dne 7. 10. 2011 rozhodnutí č. j. MUFO 17033/2011.
2. Z žalobního tvrzení vyplývá, že žalobkyně dne 27. 5. 2019 obdržela sdělení žalovaného č. j. MSK 78161/2019 ze dne 23. 5. 2019 o tom, že k učinění opatření proti nečinnosti vodoprávního úřadu nepřistoupil, a to zejména s ohledem na zásadu procesní ekonomie danou § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť ani jím učiněné opatření proti nečinnosti by nevedlo k jinému výsledku, a uvedené pochybení vodoprávního úřadu zhojil tímto svým přípisem. Dle žalobkyně žalovaný tímto svým sdělením zákonem, resp. ustanovením § 80 správního řádu, nepředvídatelným způsobem věcně vyřídil její žádost ze dne 12. 2. 2019 o učinění opatření proti nečinnosti, když se zabýval např. i tím, že žádost o obnovu řízení nepodala v zákonem stanovené lhůtě, k čemuž jako nadřízený orgán nečinného vodoprávního úřadu v rámci postupu podle § 80 správního řádu nebyl věcně příslušný.
3. Žalovaný se ve věci vyjádřil tak, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného sdělení, když jednotlivé námitky žalobkyně nelze považovat za takové, které by vedly k závěru o nezákonnosti sdělení. Pro úplnost doplnil, že rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 16. 8. 2019 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2020 sp. zn. MSK 154340/2019 zrušeno a řízení zastaveno, přičemž proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala žalobu, která je u Krajského soudu v Ostravě vedena pod sp. zn. 22 A 28/2020.
4. Krajský soud připomíná, že usnesením ze dne 20. 8. 2019 nejprve žalobu odmítl při závěru o její nepřipustnosti. Ke kasační stížnosti žalobkyně bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 7 As 320/2019-26. V něm Nejvyšší správní soud s odkazem na relevantní judikaturu uložil krajskému soudu nejprve posoudit, zda ve vztahu k jednání popsanému v žalobě, ve kterém žalobkyně spatřuje nezákonný zásah, je zjevné a nepochybné, že toto jednání nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu § 84 s. ř. s. Pokud pak krajský soud shledá, že uvedené předpoklady nejsou naplněny, žalobu věcně projedná, přičemž na podkladě žalobních námitek posoudí, zda jsou splněny všechny podmínky, za kterých lze zásahové žalobě vyhovět, zejména pak posoudí, zda sdělení žalovaného lze považovat za zákonné, případně, zda jím mohla být žalobkyně zkrácena na svých právech, přičemž soud zohlední i obsah správního spisu, ze kterého mj. plyne, že vodoprávní úřad dopisem ze dne 2. 4. 2019 oznámil žalobkyni zahájení řízení o obnově řízení a dne 16. 8. 2019 rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud pro potřeby rozhodnutí o žalobě zjistil, že žalobkyně požádala podáním ze dne 12. 2. 2019 žalovaného o učinění opatření proti nečinnosti Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru životního prostředí, a to v souvislosti se sdělením téhož úřadu ze dne 20. 3. 2018, z něhož vyplývá, že stavební úřad dne 27. 2. 2018 postoupil žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci řízení vedeném u vodoprávního úřadu pod sp. zn. MUFO 17033/2011, v němž bylo dne 7. 10. 2011 vydáno rozhodnutí o povolení stavby vodovodního řádu na pozemku parc. č. 190/25. Žalobkyně v uvedené žádosti o opatření

proti nečinnosti zdůraznila, že do uvedeného dne neobdržela žádné rozhodnutí vodoprávního úřadu.

6. Ze spisu dále vyplývá, že vodoprávní úřad dne 2. 4. 2019 rozhodl k žádosti žalobkyně o zahájení řízení o obnově řízení ve věci řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí vodoprávním úřadem ze dne 7. 10. 2011 pod sp. zn. MUFO 17033/2011. Řízení o obnově řízení bylo vedeno pod sp. zn. MUFO_S 1535/2019. Součástí spisu je také protokol, z něhož vyplývá, že žalobkyně dne 17. 4. 2019 nahlížela so spisové dokumentace ve věci sp. zn. MUFO_S 1535/2019, tedy její žádosti o obnovu řízení. Dále ze spisu vyplývá, že žalobkyně dne 29. 4. 2019 v rámci uvedeného řízení doplnila vyjádření k podkladům rozhodnutí. Dne 16. 8. 2019 vydal vodoprávní úřad rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně o obnovu řízení zamítl. Z úřední činnosti je dále soudu známo, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 8. 1. 2020, sp. zn. MSK 154340/2019 uvedené rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil a řízení zastavil; proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala žalobu, o které je u podepsaného soudu vedeno řízení pod sp. zn. 22 A 28/2020 a ve věci doposud nebylo rozhodnuto.
7. Ze spisu dále vyplývá, že přípisem ze dne 23. 5. 2019 pod sp. zn. MSK 78161/2019 sdělil žalovaný žalobkyni, že vodoprávní úřad postupoval v předcházejícím řízení, jež vedlo k vydání rozhodnutí ze dne 7. 10. 2011 pod sp. zn. MUFO 17033/2011, zcela v souladu s právními předpisy. Dále ji informoval, že institut obnovy řízení je jedním z mimořádných opravných prostředků, lze o něj požádat do 3 měsíců ode dnem kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl účastník, nejpozději však do 3 let od nabytí právní moci rozhodnutí. Jelikož žádost žalobkyně nebyla doručena v zákonem stanovené lhůtě, není možné se obnovy řízení domáhat. Pokud vodoprávní úřad žalobkyni o uvedeném neuvědomil, nepostupoval v souladu se zákonem. Žalovaný však s ohledem na § 6 správního řádu toto pochybení napravit a žalobkyni o této skutečnosti uvědomil.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud poté žalobu přezkoumal v intencích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Krajský soud zdůrazňuje, že předtím, než přistoupil k samotnému věcnému přezkumu, přistoupil v intencích kasačního rozsudku Nejvyššího správního rozsudku v této věci k posouzení, zda ve vztahu k jednání popsanému v žalobě, ve kterém žalobkyně spatřuje nezákonný zásah, je zjevné a nepochybné, že toto jednání nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu § 84 s. ř. s. Dospěl přitom, zejména při zohlednění závěru vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-60 k závěru, že jednání, které žalobkyně popisuje v žalobě, nespadá do kategorie úkonů orgánů veřejné správy, u nichž musí být vzhledem zejména k jejich povaze „zjevné a nepochybné“, že se o zásah do práv žalobkyně nemůže jednat.
10. Krajský soud však dospěl k závěru, že jednak, lze úkon žalovaného hodnotit jako souladný se zákonem a zároveň, že jím nemohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně. Je třeba na tomto místě akcentovat, že sdělení žalovaného bylo žalobkyni zasláno v situaci, kdy již bylo vodoprávním úřadem zahájeno řízení o její žádosti o obnovu řízení ve věci sp. zn. MUFO 17033/2011 a kdy žalobkyně o této skutečnosti prokazatelně věděla, neboť ve věci

doplňovala vyjádření k podkladům rozhodnutí. Faktem zůstává, že sdělení žalovaného, které časově následovalo zahájení řízení o obnově řízení, obsahově, co do podmínek zahájení řízení o obnově řízení, jistým způsobem odporuje skutečnosti, že vodoprávní úřad samotné řízení o obnově řízení zahájil, nicméně, z hlediska žalobních tvrzení se tato skutečnost jeví jako irelevantní. Pokud navíc žalovaný sdělil žalobkyni, že *napravuje nečinnost* vodoprávního úřadu v tom smyslu, že ji sděluje, že se obnovy řízení domáhat nemůže, lze jeho úkon považovat z hlediska opatření proti nečinnosti za zcela nadbytečný, neboť ke sdělení došlo v době, kdy se z hlediska žalobkyní tvrzených skutečností u vodoprávního úřadu o nečinnost jednat nemohlo. Nadto, pokud by v mezidobí vodoprávní úřad nezahájil řízení o obnovu řízení, bylo by lze postup žalovaného obsahově podřadit pod *atrakci*, kdy nadřízený správní orgán převezme věc a rozhodne namísto nečinného správního orgánu a stane se tak správním orgánem prvního stupně namísto nečinného správního orgánu. Možnost takového postupu nadřízeného správního orgánu správní řád výslovně předpokládá v ustanovení § 80 odst. 4 písm. b). S ohledem na smysl a účel samotného institutu opatření proti nečinnosti, má pak nadřízený správní orgán při činění těchto opatření volit vždy takovou variantu, která v konkrétním případě nejlépe naplní zásady rychlosti řízení a procesní ekonomie zakotvené v § 6 odst. 1 a 2 správního řádu.

11. Nicméně, za situace, kdy sdělení žalovaného bylo z hlediska žalobních tvrzení nadbytečné, neboť řízení o žádosti žalobkyně o obnovu řízení ve věci sp. zn. MUFO 17033/2011 již bylo zahájeno a probíhalo, nemohlo namítaným postupem žalovaného z hlediska žalobních tvrzení dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
12. Nadto považuje krajský soud za důležité zdůraznit, že ačkoli bylo vodoprávním úřadem ve věci žádosti žalobkyně o obnovu řízení dne 16. 8. 2019 meritorně rozhodnuto, bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2020 zrušeno a řízení zastaveno, a to při aplikaci právního názoru žalovaného prezentovaného v namítaném sdělení. Ostatně, proti uvedenému rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně u podepsaného soudu žalobou.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud tak s ohledem na uvedení skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. června 2020

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

